

KIRKEMØTETS VEDTAK*

1. Gud har skapt alle mennesker i sitt bilde, og menneskets iboende verdighet ligger til grunn for den radikale likeverdstanken i kristendommen. Kirkens engasjement for de universelle menneskerettighetene har derfor troen på Gud som skaper som fundament. Men også troen på Jesus Kristus som viser Guds omsorg for hele det menneskelige livet og kirkens kall og oppgave, som innebærer å ta et oppgjør med undertrykkelse, ulikhet og urett, begrunner kirkens menneskerettighetsarbeid. Menneskets iboende verdighet kan aldri fratras et menneske selv om menneskerettighetene ikke skulle være oppfylt. Menneskerettighetene verner mennesket fra fødselen av. Det kristne menneskesynet og etikken går lenger enn dette og vil verne om mennesket fra unnfangelsen til livets slutt.

De universelle menneskerettighetene skal beskytte mennesker mot overgrep og undertrykking og er i lys av kristen tro uttrykk for menneskets ukrenkelighet og likeverd.

2. Verdenserklæringen om menneskerettighetene og FNs menneskerettighets-system er uttrykk for en internasjonal enighet om ett felles normgrunnlag på tvers av religion, livssyn eller politisk ideologi. Religioner og livssyn har ulike teologisk tolkning av, eller begrunnelse for, menneskerettighetene, men kan likevel enes om disse rettighetene. Menneskerettigheter egner seg for dialog og samarbeid på tvers av livssyn og ideologi.

3. Menneskerettighetene er et verktøy i kampen for menneskers verdighet, frihet og rettferdighet. Når statene har forpliktet seg på menneskerettighetene, har de sterk og unik legitimitet. Menneskerettssystemet har også instrumenter som gjør det mulig å holde stater ansvarlige når rettighetene brytes.

4. Menneskerettighetene har en juridisk og en moralsk side:

» Menneskerettigheter forplikter først og fremst stater. Hver enkelt stat har ansvar for å respektere, beskytte og oppfylle menneskerettighetene, slik de er uttrykt i Verdenserklæringen om menneskerettigheter og de ulike menneskerettighetskonvensjonene.

» Menneskerettigheter forplikter både hver enkelt kristen og kirken. Kirkens rolle som moralsk pliktberer har ulike dimensjoner:

» Respektere menneskerettighetene:

Kirken skal ikke bryte menneskerettighetene. Dersom andre kirker eller kirkelige aktører begår menneskerettighetsbrudd, har Den norske kirke ansvar for å påpeke dette.

» Beskytte og oppfylle menneskerettighetene: Kirken skal holde staten (den juridiske pliktbereren) ansvarlig for å beskytte og oppfylle menneskerettighetene. Maktkritikk og beslutningspåvirkning er aktuelle metoder. Kirken skal også styrke rettighetsholderens evne til selv å kjempe for sine rettigheter.

5. Kirkemøtet anbefaler at dokumentet *Sett undertrykte fri! Den norske kirkes engasjement for menneskerettighetene* blir

[*] Dette er et utdrag av Kirkemøtevedtak 09/14 *Den norske kirke og menneskerettighetene*. Hele vedtaket finnes på [www.kirken.no](http://kirken.no) (<http://kirken.no/nb-NO/?event=downloadFile&FileID=377200>).

drøftet og slik bidrar til refleksjon og handling i Den norske kirke.

6. Kirkemøtet ber de sentralkirkelige råd og menigheter om å la respekten for menneskerettighetene prege kirkelig arbeid, som inkluderer:

- » Videreutvikle den menneskerettslige tilnærmingen til diakoni med utgangspunkt i Plan for diakoni i Den norske kirke. Det er særlig viktig at Den norske kirkes diakonale arbeid lokalt og i de spesialiserte organisasjonene ledsager mennesker i møte med offentlige myndigheter slik at de får oppfylt sine menneskerettigheter.
- » Arbeide videre med hvordan et menneskerettslig perspektiv kan integreres i trosopplæringen og gudstjenestelivet.
- » Vurdere hvordan Kirkemøtets vedtak og dokumentet Sett undertrykte fri! kan brukes til å styrke menighetenes engasjement for menneskerettighetene, og videreutvikle menighetspedagogiske ressurser på dette området. Kirkemøtet oppfordrer menighetene med sin kjennskap til lokale forhold, gjennom synlighet og lokalt engasjement, å være med på å bidra til å gi medmennesker en opplevelse av å bli hørt, sett og respektert.
- » Alle troende oppfordres til å jobbe for menneskerettighetene.

7. Prioriteringer

Kirkemøtet oppfordrer til at følgende kriterier for prioriteringer legges til grunn for Den norske kirkes menneskerettighetsarbeid nasjonalt og internasjonalt. Kriteriene er ikke listet i prioritert rekkefølge:

a) Der kristen tro brukes for å legitimere menneskerettighetsbrudd, eller der kirken selv står ansvarlig for overgrep

I tilfeller der de som bryter menneskerettighetene, gjør dette med henvisning til kristen tro, påhviler det kristne kirker et spesielt ansvar for å påpeke dette og kjempe for menneskerettighetene. Menneskerettighetsbrudd som skjer i en kirkelig kontekst, eller der kirker eller kirkelige representanter konkret er overgripere, er også spesielt alvorlige fordi effekten kan være

at de kirkelige rammene gir en slags legitimering av overgrep. Slike saker bør ha høy prioritet for Den norske kirke. Dette gjelder selvfølgelig i enda større grad dersom vår egen kirke er ansvarlig (eller medansvarlig) for rettighetsbrudd. Også i saksområder der Den norske kirke selv tidligere har vært ansvarlig for menneskerettighetsbrudd, har kirken et ekstra ansvar.

b) Henvendelser fra økumeniske organisasjoner som Den norske kirke er medlem av, samt henvendelser fra andre kristne kirker og organisasjoner

Som medlem i internasjonale økumeniske organisasjoner har Den norske kirke en sterk institusjonell og moralsk forpliktelse til å følge opp utfordringer som kommer til oss fra andre kirker gjennom disse organisasjonene. Samtidig har Den norske kirke gjennom medlemskapet i de økumeniske organisasjonene en mulighet for å arbeide sammen i et globalt økumenisk fellesskap og dermed ha større gjennomslag. Også andre henvendelser fra kirker og kristne trossøsken andre steder i verden har krav på vår oppmerksomhet, selv om slike henvendelser må vurderes på selvstendig grunnlag.

c) Brudd på urfolks rettigheter

Den norske kirke har et særlig ansvar for å løfte fram urfolks rettigheter generelt, og det samiske folks rettigheter spesielt. Nesten alle verdens urfolk har opplevd menneskerettighetsbrudd, ofte gjennomført av staten og storsamfunnet de er en del av. Den norske kirke har i de senere år tatt et oppgjør med sin egen historiske rolle overfor det samiske folk. Den forsoningsprosessen som har begynt, må videreføres i et sterkt engasjement for urfolks rettigheter, nasjonalt og internasjonalt, gjennom å bidra til at brudd på urfolks rettigheter ikke fortsetter.

d) Saker som glemmes av andre, og ikke er på dagsorden lokalt, nasjonalt og internasjonalt

Noen saker faller utenom både medias søkelys og den politiske dagsorden, til tross for graverende og omfattende krenkelser av menneskerettighetene. Dette kan i seg selv være en grunn til at kirken skal ta opp en sak. Jesu lære gir kristne og kirken et spesielt ansvar for å ta vare på de aller mest marginaliserte. Dette punktet innebærer også en forpliktelse til å holde seg bredt orientert om menneskerettighetssituasjonen i verden.

e) Religionsfrihet

Som trossamfunn har kirken et særlig ansvar for å sikre alle menneskers rett til å ha en religiøs tro, til ikke å tro og til å skifte tro. Retten til religions- og livssynsfrihet er under press. Som kirke har vi et særlig ansvar for å forsvare religions- og livssynsfriheten nasjonalt og internasjonalt. Kirken skal ha et særlig fokus på områder der hvor livssynsminoriteter utsettes for grove menneskerettighetsbrudd. Dette arbeidet styrkes gjennom økumenisk samarbeid og interreligiøs dialog.

f) Særlig omfangsrrike, grove og sammensatte menneskerettighetsbrudd

Mange steder i verden er mennesker utsatt for brudd på en rekke menneskerettigheter samtidig, og deres situasjon vil fremstå som spesielt graverende. Slike situasjoner kjennetegnes også ofte av en mangel på muligheter til å kjempe for sine egne rettigheter. Eksempler på dette er slaveri eller tilfeller der mennesker lever under slavelignende forhold. I slike situasjoner vil kirkens ansvar for å spille en "talsmannsrolle" og myndiggjøre mennesker til selv å kjempe for sine rettigheter, være ekstra stor.

g) Saker der den norske stat eller andre norske aktører er ansvarlige for menneskerettighetsbrudd

Dersom norske myndigheter eller andre norske aktører kan sies å være ansvarlige for, eller medansvarlige for, at menneskers rettigheter brytes enten i Norge eller andre steder i verden, har både den enkelte norske borger og kirken som en del av det norske sivilsamfunnet, et ansvar for å påvirke myndighetene til å respektere menneskers rettigheter. En grunn til dette er etisk: Myndighetene i Norge handler «på vegne av» befolkningen, og som del av et demokratisk samfunn har vi både mulighet og ansvar for å påvirke det myndighetene gjør på vegne av landet. Rent pragmatisk sett vil det også som oftest være langt lettere for Den norske kirke å påvirke norske myndigheters adferd enn å påvirke andre lands aktører. Også der andre norske aktører er involvert i menneskerettighetsbrudd, vil det gi kirken i Norge et spesielt ansvar og en mulighet for å påvirke.

h) Geografisk og saklig bredde i det samlede engasjement

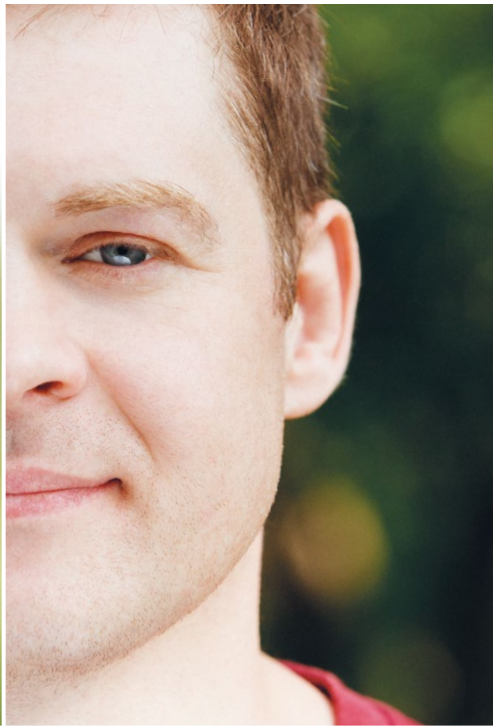
Et helhetlig og troverdig menneskerettighetsarbeid fra Den norske kirke bør over tid repre-

sentere en viss bredde både i type saker og i hvilke områder i verden man fokuserer på.

i) Mulighet for gjennomslag

Menneskerettighetsengasjementet er ikke bare rent teoretisk, men har en klar endringsagenda. Derfor blir vurderinger av hvor og hvordan vi som kirkelige aktører i størst grad har mulighet til gjennomslag, et kriterium for hvor vi skal sette inn innsatsen. Hva som bestemmer muligheten til gjennomslag, vil kunne endre seg over tid og mellom ulike situasjoner, men noen faktorer kan være:

- » Nærhet til beslutningstakere (som for eksempel til norske myndigheter som nevnt over)
- » Relasjon til berørte aktører, kjennskap til saksområder eller godt kirkelig eller annet nettverk
- » Momentum i en sak: Oppmerksomhet om eller politisk bevegelse i en sak kan gjøre handlingsrommet for påvirkning større
- » Saker der religiøs kompetanse og tilgang til et religiøst språk er en spesielt viktig ressurs

Utgiver: Mellomkirkelig råd
for Den norske kirke

Redaktører: Guro Almås,
Gunnar Heiene og Kristine
Hofseth Hovland

Trykk: Scanprint AS

Foto: Shutterstock

Papir: Munken Polar

Kontaktinfo: Susanne Lende
(susanne.lende@kirken.no),
kommunikasjonsrådgiver